

Raceportræt af Parson Russell Terrier

Racerepræsentanter Anne W. Rasmussen og Annette Lauritzen

FCI racenr 339. Bag dette ret så anonyme nummer gemmer sig et festfyrværkeri af en hund – en klovn, en uforfærdet jagthund, der gladelig går i de snævreste rævegrave for at jage mr. Fox ud, en ivrig jæger af både mus og vildsvin, barnets bedste ven og fortrolige, samt husets faste sofainventar med hovedet på skødet af sit yndlingsmenneske. Parsons er ikke kedelige.

Parson Russell Terrieren er af udseende harmonisk og kompakt at se på. Størrelsesmæssigt ligger de på en max. højde på 36 cm for hanhunde og 33 cm for tæver, dog er det vigtigst at bevare racens harmoniske balance, da de i tidernes morgen var skabt til at gå i rævegrav. Når det kommer til farve, så skal en Parson overvejende være hvid og kan have aftegninger af farverne tan, tricolor, sort eller lemon.

En Parson Russell Terrier findes i tre pelstyper; de kan enten være glathårede, broken eller ruhårede. Den glathåret variant kræver ikke trimning, men fælder dog mere end de to andre pelstyper. Den broken og ruhåret variant kræver trimning, og hvis man holder det ved lige 3-4 gange årligt kan en del støvsugning undgås.

Hvordan beskriver man så bedst en Parson Russell Terrier? Måske kan man sammenligne den med en Schweizerkniv! En lille smart sag - med en bred vifte af muligheder indpakket i et lækkert design og nem at have med. Ja, faktisk kan man slet ikke undvære en Parson, hvis man først har prøvet denne "model", den går aldrig af mode, og man vil blive mere og mere imponeret af denne lille race som årene går. Man kan vel sige, at der er livslang kvalitets garanti på masser af glæde, humor, og ikke mindst en fantastisk nærværende kammerat for livet.

Denne lille "alt-i-én"-model indeholder en masse kvaliteter og muligheder. En PRT er en eminent lille jagthund. Den er skarp og hurtig, og kan holde enhver ejendom flot ryddet for rotter og mus. Man skal dog huske på at marsvin, hamstre, kaniner og andre små kæledyr kan opfattes som et byttedyr, så her kan det være vigtigt at tage visse hensyn. Mange Parsons elsker agility med høj fart og udfordringer, men mange gentagelser er dog ikke altid en PRT's livret, så der er ind imellem set en Parson løbe ud fra banen under agilitystævnet eller træning for af få en smagsprøve af en tilskuers softice. Så man kan roligt sige, at det altid er en god idé at besidde en god portion humor, når man arbejder med en Parson Russell Terrier.

Parson's bliver ofte brugt som terapihunde, både på plejehjem og specialskoler er de en velkommen gæst. Parson's er en lille klog hund og fornemmer meget hurtigt folks mentale tilstand. De kan sprede smil, latter og tryghed, og samtidig bare være til stede for at give og modtage kærlighed.

Parson Russell Terrieren er en fantastisk familiehund, den elsker at være sammen med sin familie, både voksne og børn. En Parson bliver hurtigt familiens lille klovn, kælepot og trofaste sove-kammerat. Den er meget interesseret i alt, hvad familien foretager sig og er altid klar på at deltage i alt hvad der tilbydes. At være midtpunktet falder den meget naturligt. De er så nysgerrige og legesyge, så man kan slet ikke undgå at få lyst til at udfordre dens intelligens. Det kan gøres på rigtig mange måder og sværhedsgrader. For de fleste PRT er mad det bedste i verden, så man kommer rigtig langt ved at belønne den med et par godbidder, gemme nogle stykker forskellige steder i haven eller huset, som den skal søge sig frem til. Man kan lade den gå lidt spor, enten hjemme hos en selv, eller opsøg et kursus med dygtige trænere. Man kan udvide til Schweiss spor træning, eller det mange kalder blodspor. Der vil man virkelig se sin lille hund udvikle sit instinkt. En Parson skal have lov til at bruge hovedet, det gør den tilfreds og træt. En Parson kan man ikke sådan lige løbe træt rent fysisk, så for at få en glad og velstimuleret hund er mental aktivering et must.

Racen er både fysisk og mentalt stærk, de kræver en kærlig, men konsekvent og positiv opdragelse.

Udover bare nogle af de få omtalte ting, så er en Parson Russell Terrier også en meget charmerende og pæn hund. Selv efter 200 år ligner vores race stadig den lille hund, som det hele startede med i tidernes morgen, da John Russell forelskede sig inderligt i mælkeemandens lille hvide hund.

Det er også interessant for mange mennesker at gå på udstilling med sin Parson. På denne måde kan man få et større kendskab til racen og møde andre "Parsonfolk", som er lige så passioneret for racen som man selv er, og er derudover også en fin form for socialiseringstræning for Parsons.

Når "alt-i-én"-modellen beskrives med sådan en bred vifte af muligheder: Familiehund, agilityhund, terapihund, lydighedshund, sporhund, jagthund, udstillingshund og sofahund, så er det fordi at vores dejlige race altid skal og må indeholde alle disse aspekter. Aldrig må den deles op som nogle racer, som brugs- og udstillingslinjer. En Parson rummer nemlig hele pakken.

Historien

Racen er opkaldt efter sin skaber, Parson John (Jack) Russell, der blev født i 1795 i Dartmouth, Devon. Han arbejdede som præst (deraf Parson) i Devon og var en ivrig jæger og opdrætter af terriere. Han forsøgte at fremavle en terrier, der både skulle have en brystkasse smal og smidig nok til at kunne sno sig i en rævegrav, og samtidig være langbenet og stærk nok til at kunne følge de mere langbenede hounds på jagterne.

Historien fortæller, at en dag i 1815 i Oxford, mødte Jack Russell på en gåtur ved Oxfordshire mælkeemanden, der kom kørende med sine mælkespande. Med sig havde mælkeemanden en lille hvid terrier ved navn Trump (ja, det hed den altså). Den havde enkelte pletter i hovedet og ved haleroden, og Jack Russell forelskede sig i den på stedet. Heldigvis var mælkeemanden villig til at sælge Trump, så pastoren drog hjem med étt styks lille hvid terrier, og resten er historie som man siger.

Trump beskrives på denne måde: "In the first place, the colour is white with a patch of dark tan over each eye and ear while a similar dot, not larger than a penny piece, marks the root of the tail. The coat, which is thick, close and a trifle wiry, is well-calculated to protect the body from wet and cold but has no affinity with the long rough jacket of the Scotch Terrier. The legs are straight as arrows, the feet perfect, the loins and whole frame are indicative of hardiness and endurance, while the size and height of the animal may be compared to that of a full-grown vixen fox."

(The Parson and Jack Russell Terrier Handbook Af D. Caroline Coile)

Beskrivelsen kunne passe på enhver nutidig Parson Russell Terrier.

Trump blev stammoder till både Parson Russell, Jack Russell og Fox terrieren gennem mere eller mindre tilfældige parringer. Mange Fox terriere kan finde Parson Russell Terriere langt tilbage i deres aner.

Parson Jack Russells terrier blev kendt for deres gode jagtegenskaber, men det var først efter hans død i 1883, da Arthur Heinemann overtog Russells hunde, at avlen på parsons for alvor blev systematiseret. Heinemann og andre tilhængere af racen dannede i 1894, det, der senere blev kendt som Parson Jack Russell Terrier Club.

Parsonen blev hurtigt populær i de såkaldte badger digs, som Heinemann var sponsor af. Badger digs gik ud på, at en terrier blev sendt ned i en grævlingegrav og holdt den fast indtil man kunne grave både hund og grævling fri. Grævlingen blev sluppet fri igen.

Da Heinemann døde i 1930 og frem til 1990 levede parsonen en omtumlet tilværelse, hvor fokus mest var på jack russell terrier. Der blev dannet flere jack russell terrier klubber i England bla. Jack Russell Terrier Club of Great Britain (JRTCGB), der opererede med en standard, der gik fra 10 – 15 inch (25 – 37 cm). Trods flere forsøg på at få anerkendt den højbende parson russell terrier som en selvstændig race, skulle vi først hen til 1990, hvor den endelig blev anerkendt af The Kennel Club under navnet parson jack russell terrier som en selvstændig race, hvor den også blev optaget på den midlertidige raceliste. I 1999 blev dette ændret til parson russell terrier, og i 2003 blev den endelig godkendt af FCI med eget FCI nummer 339.

Hvis man er yderligere interesseret i racens historie, kan det anbefales, at man anskaffer sig bogen The Parson and Jack Russell Terrier Handbook Af D. Caroline Coile.